

DR. ÖRSI ATTILA (1937–2016)

DR. ÖRSI ATTILA ny. egyetemi adjunktus, a méhegészségügy oktatója, volt kollégiumi igazgató 2016. október 11-én, rövid betegség után, életének 80. évében váratlanul elhunyt.

ÖRSI ATTILA Budapesten született 1937-ben. Óbudán járt elemi iskolába és ott, az Árpád Gimnáziumban érettségizett. A gimnáziumi éveket és néhány tanárát többször és büszkén emlegette. Intenzíven sportolt, a lovaglással kötött barátsága a későbbi évek, évtizedek során is megmaradt, hiszen lovas szakedzői diplomát is szerzett, a lovasversenyeken pedig több évtizedig versenybíróként tevékenykedett. Feltehetően a lovakkal kötött barátsága irányította az állatorvosi pályára, azonban egyetemi felvételéig három évig dolgoznia kellett: földmérők mellett dolgozott szinte az ország minden pontján.

Az egyetemi évei alatt kitűnt szorgalmával. Tudományos diákköri versenyen elért eredményei révén külföldi cseregyakorlaton való részvétellel is lehetőséget nyert.

A diplomaszerezés után, 1963-tól az MTA Állategészségügyi Kutató Intézetében kapott állást. A laboratóriumi munka azonban nem elégítette ki, állatok közelébe vágyott. Az Egyetem Sebészeti és Szemészeti Tanszékére került egyetemi tanársegédnek. Az oktatói munka lehetősége csábította az Állategészségügyi Igazgatástani Tanszékre, mert ott megbízást kapott egy önálló, a mézelő méhek életét és betegségeit tárgyaló, méhegészségügy c. tárgy oktatására. E témakörben egyetemi jegyzetet is írt. Emellett még a tanszék egyéb tárgyainak, elsősorban az igazságügyi állatorvostan oktatásában is részfeladatokat kapott, továbbá, 2 oktatótársával együtt ún. mikrobuszos gyakorlatokat vezetett heti 1–2 alkalommal. Már nyugdíjasként rendszeresen oktatott lovas tanfolyamokon.

Tudományos munkái közül a már említett, több alkalommal aktualizált méhegészségügy jegyzeten túl az Igazságügyi Felülvéleményező Bizottság szakértői tevékenységének és a méhek növényvédő szerek okozta mérgezéseinek az elemzése emelhető ki.

Népszerű ember volt, de választott tisztségeket nem vállalt. Oktatótársai, a dolgozók és a hallgatók egyaránt tisztelték, szerették.

Kedvelte az ifjúságot. A hallgatókat nemcsak oktatta,

hanem nevelte is. Türelmesen magyarázott, jószívűen vizsgáztatott.

Nyitott szemmel járt a világban. Tapasztalatait, észrevételeit másokkal is megosztotta. Sokszor mesélt Decsről, a sárvízi faluról, ahol a háborús években menedékre talált, a lovarda, a Tattersal mindig pezsgő világáról, földmérői vándoréveiről, balatoni vitorlázásokról. Egyetemi és vizsgasztorikból kifogyhatatlan tárháza volt.

Külön figyelte és segítette az élsportoló hallgatókat. Teljesítményüket elismerte, sikereiknek szívből örült.

Irigylésre méltó volt a memóriája. Különösen a név- és arcmemóriája volt kitűnő. Ezt igazán kollégiumi igazgatóként tudta jól hasznosítani. Kollégiumi vezetőként nem volt könnyű dolga. A sokszor túlzó hallgatói igényeket is megfelelően kezelte. A hallgatók nemcsak elfogadták, hanem tisztelték is következetes magatartásáért, pontosságáért.

Nagyon egyszerűen, allűrök nélkül, mondhatni szerényen élt. Nem volt gépkocsija, nem vett részt társas vagy egyéni utazásokon. Számára a család volt a legfontosabb: felesége, három gyermeke, azok házastársai, 12 unoka és már 2 dédunoka is. Szeretett feleségét 4 éve vesztette el, de családjá biztos támaszt és sok örömet jelentett számára.

Az alma materhez és volt munkahelyéhez haláláig vonzódott, hiszen megélt életéveinek felét ott töltötte el: ötöt egyetemi hallgatóként, 35-öt egyetemi oktatóként. Nyugdíjasként is rendszeresen részt vett az egyetemi rendezvényeken, halála előtt egy jó hónappal az egyetemi tanévnyitón. Mindig megjelent az egyetem baráti köre által szervezett vagy tanszéki összejöveteleken. Mostantól nagyon hiányozni fog ezeken is.

Az égiek megjutalmazták még itt a földön higgadt, barátságos természetéért. Kívánsága szerint nem volt sokáig beteg, nem szorult ápolásra, és kórházban halt meg. Ez egy cseppnyi vigasz lehet szeretteinek is.

Kedves, szimpatikus lényét nem feledjük! Nyugodjon békében!

Dr. Visnyei László